
Poemes

per Pep Rosanes

La pròtesi feliç

Reencarnat, sóc una feliç
pròtesi. L'harem realment
ara seria meu, vençut
per l'apèndix que m'és
l'excés de mi. Àngel vaig ser
i el desig, ombra d'encalçara,
em perforava els ulls i el cor.
Reduït a condició
viril, sóc l'eco d'un vell plany:
que sempre el vent remou la pols.
Pànic. ¿Qui m'ha substituït
així la vida més suau
dels meus dies d'eunuc? Només
ella mereix felicitat
i jo, l'esclau al seu servei,
esputo el rancor, l'infeliç.

Les formigues

Fimbreig. Formigues nervioses
van filferrant amb suro el cos
que els pertany. Tampoc el crepuscle
d'un solar no podrà fer bo
l'esquelet de quatre adormides
cames, mentre s'aprèn, insà,
de sofrir-se un mateix. És l'ombra
fidel, sense mercè, l'horror.
El pobre homenet ens retrata
les dones dels balls i els bordells,
despullant-se la pell, calmoses.
Desassossec de l'estrafet:
que lluny l'Avril, cruel bellesa!

El secret

Aquesta nit tornarà. Entrarà
a poc a poc, com un lladre. He vist,
mentre sopàvem, els ulls flamejants
pel meu cosset basquejant-se. Serà
com cada nit. Sentiré el furtiu pas
i tindrè por del meu crit contra el son
familiar, esberlat. Amb les dents
serrades, alço el silenci com un
vel que em salvés del pillatge que em venç.
Vull adormir-me, saber que no és
cert el malson, que no em furga els llençols
aquesta mà, com un brut escarbat
que es passegés pels meus pits. Se'n cansés,
del meu botí resignat, si més no;
se n'avorrís, de l'accés gratuït.
Mentre seu al meu llit, sé que els seus dits
em són aranyes, formigues, llimacs,
Tinc por. Tinc fàstic. Em mata el secret.

Els corbs

Deu ser l'hivern que torna. Me m'anava
mig adormit a treballar i he vist
un altre cop els corbs. La carretera
tota era meva i ells, damunt el camp
pigallat, m'imitaven un auguri,
l'avís sinistre d'un vers vell. Que hi puc
llegir que el camp és el teu ventre, fàcil
em sembla —i ells serien el rasclet
meu? Que cansat se'm fa el paisatge una altra
vegada! L'altre dia vaig anar
vora una font a llegir i a l'esquena
se m'hi distreien les llengües solars,
fins que les ales d'una papallona
van parar-se'm al peu, incautament,
i després a la mà, i encara al llibre.
La vaig mirar molta estona. I els corbs
no els recordava, l'estiu me'ls amaga.
Ara que hi penso, neci, no sé dir
què m'anuncien, per què em picotegen.
La papallona sola ho va saber
morint entre les pàgines del llibre.

El secret de ser

Veig la finestra mentre marxo
i em fa content el pensament
de veure't estirada encara
—distanciant el temps— al llit.
L'hem tingut entre els nostres braços,
com un nen que dorm sense alè,
i el seu gest quiet entendria
i ens semblava bellament viu.
Veus? Els ulls de gat de les brases
ens demoren l'emoció,
ens guarden la fe del silenci:
tot ens ha menat fins aquí.
Instaura bé la teva esquena
sobre el llençol i parla'm baix,
com quan els llavis s'acompanyen
i tot és el secret de ser
la mà al paradís, reposada
quan coneix l'ombra de la llum:
la banda blanca de la cuixa.

La barca dels corbs

Entre les barques varada, la barca
dels corbs. El noi somriu i l'assenyala.
La negror dels ocells, tranquils, descansa
sobre l'inflat i pàl·lid ventre d'ella,
una carcassa que va ser d'un home
que tal vegada no veia quan era
que li fugia l'alè, l'hi fugia.
Com si fos seda entre l'aire, la barca
deixa que l'aigua la gronxi, manyaga.
Passava dies feixucs a la terra,
s'han acabat, s'han acabat les queixes
i les ferides, tantes enyorances.
Del riu, dels corbs és ara bé la barca.
Entre les barques varada, la barca
dels corbs. Blanca, l'autèntica barca.

La nena sota la uralita

Aquesta casa viu sense parets.
Dues d'una altra casa i la uralita
que fa de sostre a la seva llar
més important, la cuina; després dormen
sobre les taules que són els seus llits.
L'altra meitat, un pati que la pluja
i el sol dominen, l'aire hi és senyor.
Potser venien del sud, tenen fosca
la pell. Els pares viuen dels menjars
servits als pobres; de fills, n'han fet quatre,
els dos bessons que empaiten el seu joc,
la criatura sempre a coll de l'única
nena, la gran. Potser ja té set anys,
mira i somriu i ensenya el pou fosquíssim
dels seus ullassos, l'estany on s'aprèn
l'antic desordre del cel i les terres.
Set anys, les cuixes plenes, que ho seran
molt més a l'hora dels homes, guanyada
la nit del temps. Somriurà desatès,
aquest seu temps, uralita i la nena,
tota distreta, abans del bon son
amb el menut. La mare ara em porta
te, una rúpia. Miro com és
de preciosa la nena. A casa
ni tan sols dareu, per preu tan senzill
(si he sabut escriure alguna carta),
el lleig segell amb la cara d'un rei
que no sap res dels ulls d'aquesta nena.

Nus a la cella

És l'abraçada, l'ofrena devota
del pur silenci del temple, sagrat
respecte nu, l'homenatge innocu
que els déus coneixen i envegen, soferts.
L'oració de la pell no en separa,
d'ells, perquè entenen l'aigua com el foc
i el vent que aireja les fulles dels arbres.
La solitud comunicada, cel,
nit feta amable, vel discret que amaga
comunió d'amants. La terra ho sap:
nus no són més que el seu cos, un pes fràgil
a l'univers, un pes d'ànimes-dol
que s'ha tornat l'alada papallona,
l'alè buscant-se, la cera dels cors.
Minúsculs, és així que els déus els volen,
quan són iguals com la canya o el tren,
un cacauet o l'esquirol.

Cementiri

Hem passejat pel cementiri
entre làpides conegudes,
amb els seus noms i les presències
que evocaven.

De primavera,
la tarda d'aquest hivern, neta
després que el vent a cops d'escombra
l'hagi fregada.

Que és de l'ordre
la bonior que aquí es respira,
com si no fos res. Sols un home,
un altre, s'hi mou; i l'absència
no el destorba: xiprers i làpides,
jardí desolat. S'hi fa viva
la cosa que tot ens recorda,
que no volem dir.

S'esperava.
Davant, quatre pins i una alzina
poderosa, que resistia,
malferida, una nevada
de fa anys; ara, tan petites,
altres alzines hi han de créixer.
L'home ens ho detalla, la nosa
dels pins, que no són del paisatge.
Després, els seus ulls s'omplen d'arbres
tallats, i ell s'acosta a la porta
—i la tanca.

Clos cementiri:
els absents, els ningús s'hi queden,
ells sempre s'hi queden, hi moren.

D.M.D.

Veus aquest home que marxa amb tentines
—el pas de l'ebri—, que troba el carrer
interminable. Hi ha dies d'abans
que van ser sans, també en ell, com en tu:
se li morien, com fulla que cau
si la pluja no ve. I el veus, se'n va,
sembla tranquil, com si no tingués pressa,
i tu no saps que només recular
podria fer-lo feliç. Se'n va a casa,
se n'hi va trist com un gos masegat,
pensant remots suïcides valents,
les fogueres d'antany. Un altre got
de vi: és l'última amistat que vol
(no sap si en pot tenir cap més) abans
del coixí, i tu dubtes, no el crides,
el veus que marxa i calles, calles, mires.
Aquest és l'home que no tem la mort,
perquè la tem més que tu, que no hi penses.
La mort, veïna que espanta, veïna
que se'ns fa amable només quan el cos
és l'exercici que es fa més difícil
encara. Mai, llavors, encara, tu,
jo, ¿què farem? La nit se'n va de pressa,
torna, se'n va de pressa i torna, i ell
hi va patint, no troba entre les coses
l'esma. Ja arriba a casa i dormirà
satisfet, com un nen, pel testament
que deixa dit, que voldrà que la mort,
l'amiga crua, li sigui benigna,
la hi donin quan ell digui prou, mai més,
o quan ni dir-ho no es faci possible.

L'Ovidi

S'ha mort l'Ovidi, ho saps? Em costava
dormir, mentre ell i el somriure melós,
que va ser teu, es delien per viure.
Ja no pot més. Tots els dies vindran,
l'oblidaran i només les muntanyes
del temps sabran que amb les mans adormim
les veus, els ulls, la tendresa. No ploris,
no, no ho facis, no ploris: només dorm,
i no es desperta si escoltes aquella
seva veu d'en Salvat. Li tens la mà,
els ulls contents perquè tant va estimar-te,
ballant el vals i mai res no és mesquí;
va aprendre amb tu la secreta delícia
d'hores i dies dels àngels rebels,
per sempre amics de la fera ferotge,
la teva vida sota el firmament,
la teva vida, Teresa, la seva,
la nostra vida, Teresa, l'amant
Ovidi, dolç, que encara espera, espera
les teves cuixes, les teves lliçons.
Fes-ho, Teresa, fes-ho, va, no ploris:
quan corris món, el seu nom què et dirà?

PEP ROSANES